

Anotimpul *marilor* peripeții

Zilele-s albe ca niște foi pe care nu le-a umbrit gândul meu, pentru că bucuria e deșteptătorul ce mă fură din vise. Ies în prag și aerul proaspăt al dimineții e ca o apă vie ce-mi întremează puterile. Revin în odăița mea și torn în jurnalul meu întâile picături ale zilei ce-ă început. Frățiorul meu mai mic, care, de mai ieri, s-a desprins parcă din opera lui Caragiale, îmbrăcând costumul de roșiori, face deja „ordine” prin curte, dând la brazdă mașinuțele, lopățelele și... bobociei. Mama-mi zâmbește din bucătărie, pentru mine ea e o zână bună, dar și un magician care transformă fructele în licori. La micul dejun ea prepară un terci delicios din cereale alese rațional.

Mama a cumpărat un aragaz nou la bucătăria de vară, dar bunica nu se simte împlinită până nu aduce și ea jertfă soarelui abia răsărit și, la cornul casei, cuptorașul ei se-ncinge în flăcări și scoate fum pe nări, mulțumit că pe creștetul lui arde un soare și mai galben – mămăliga.

Peste câteva clipe, bunica ne caută prin ungherele ogrăzii, iar dintre palmele ei ne îmbie soarele.

Dezertăm... Eu și frățiorul în capul mesei, bunicul și bunica pe de lături, ca planetele în sistemul

Adio, prezent, Wiktor Sadowski

solar. Din mijlocul mesei, mămăliga bunicii tămâiază fruntea bunicului, grea de amintiri (de la un timp încoace, bunicul e mult mai tăcut și când zâmbește, e sărbătoare!).

– Și terciul? zice mama intrând pe ușă.

– Cerealele noastre de mălai au luat forma ceaunului, spun eu în glumă. Nu te supăra, dar până și iaurtul din farfuriile bunicii e mai bun, miroase a câmp...

Trandafirii de pe basmaua mamei au luat foc. Flăcările lor aleargă prin toată ograda, ba dând apă bobociei- lor, ba florilor din fața casei.

Bunica a început să-și omoare timpul croșetând; prin ramele ochelarilor ei se vede o altă lume. Ochii ei, în care se scăldase cândva cerul, sunt plini de enigme. Când simt că gândul meu nu le mai poate pătrunde, fug spre scrânciobul de sub nuc și acesta-mi leagănă ușurel nedumeririle. Pe un scăunel, la umbră, bunicul șlefuieste tăcut o bucată de lemn și chiar în trăsăturile feței lui e ceva din fizionomia lui Geppetto, din mâinile lui va prinde suflet sabia pentru „maiorul de roșiori”.

Murzic, pisicul nostru răsfățat, ne contemplă de pe genunchii bunicului ca un filosof. Mai e încă supărat pe noi, probabil, pentru că ieri l-am chemat la tribunal, cu tata în rol de judecător, când acesta a pus laba pe unul dintre puișorii abia scoși din ou. Tata l-a pedepsit, închizându-l într-o sofa veche de-a bunicii, în șopron. Captivul a fost mai târziu eliberat de noi, pe furiș, primind și o recompensă morală: paharul cu lapte, pe care insistențele mamei m-au făcut să nu-l las pe masă... nebăut.

Mă fac a nu-i observa supărările și fug să-mi salut păpușile, de care nu mă pot despărți. Laura e fata cu fundițe roz, Mădă e bebelușul cu babețică cusută de mine, Gabi e grațioasa mea Barbie, pe care le-am cerșit-o părinților mei vreo

trei ani, iar ei se arătau super de raționali, dăruindu-mi, de fiecare dată, enciclopedii, cărți de poezie și proză, până când, în ajunul celor opt ani, am pornit un plâns ca acela al crăișorului nenăscut încă din basmul „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte” și i-am făcut pe părinții mei să accepte a-mi cumpăra o păpușă, chiar de „era rușine”... „la vârsta asta!”.

Am mers a doua zi cu mama la „Lumea copiilor”. Am stors din buznarul familiei o sumă frumoșică, iar azi rād când îmi amintesc cum mama, și-n fața vânzătorului, mai negocia cu mine: poate, vreau o carte sau un CD cu povești? Oare amintirile mele nu sunt ca poveștile?!

Cât despre cărți – ele m-au ajutat să fac înconjurul lumii, să-mi dau seama că familia pe care o am e cea mai frumoasă din lume. Astfel, am înțeles de pe-acum de ce bunica păstrează în dulap hainele cele mai frumoase (haine pentru ea și bunicul) și nu le îmbracă la sărbători. Descoperirea însă m-a în-

tristat, mi-l imaginam pe Remi, pe care Hector Malot l-a văzut „singur pe lume”. Suferințele lui mi-au provocat lacrimi, iar când îi citeam mamei cele mai dureroase secvențe, ochii ei se-ntristau și-mi spuneau: „Așa-i viața, așa li se poate întâmpla unora...”.

Sunt fericită! În urma acestor gânduri, fac ocolul ogrăzii, lăsând pe frunțile celor dragi câte-un sărut mare, și fericirea mea se transformă-n rime pe pagina mea de jurnal, începută de dimineată, începută de când am venit pe lume...

E liniște... Stau rezemată de fereastră și urmăresc jocul fulgilor. Din încăperea în care stau, mă gâdilă ușor mirosul gutuii, pe care bunica nu uită s-o pună pe fereastră, când gutuiul din grădină își zburătuiește fructele și fuge de ele. Fulgii și mirosul din odaie mă leagă într-o poveste de iarnă...

Focul arde, trosnesc vreascuri. Mă uit la gutuia de la geam, mă uit la ninsoarea care sporește afară, la vreascurile ce ard... și iar la gutuie, până când glăsciorul frățiorului mai mic sună ca un clopoțel, chemându-mă la săniuș. Aș fi mers afară, dar am rămas cu privirea agățată de această gutuie, care se aprindea ca o lună pe cer.

Casele se fac din ce în ce mai albe și bucuria mea crește. Frațele-mi face cu mâna, gutuia-mi face cu ochiul, iar în fața casei se țese un covor puhav, moale și alb. Sunt fericită. Fulgii mă poartă prin lumea lor de zăpadă și gheață și-mi

mărturisesc că, noaptea, din ei se țese surâsul iernii...

Sărbătorile de iarnă mi-au umplut jurnalul... Frățiorul a descoperit intrusul camuflat în costumul de Moș Crăciun și n-a vorbit două zile. Îmi era milă de el, știam cât este de dureros să ți se spulbere un vis atât de frumos, în care credeai. A aruncat pe sub canapea mașinuța

Păsăresc, Leszek Żebrowski

și nu voia s-o mai vadă, el, care face colecție de mașinuțe de tot soiul și nu se supără niciodată când primește câte una geamănă. Acum însă a fost prea dur adevărul. Eu îl înțeleg. L-a scos din această suferință ceata de urători cu care a mers pe la casele vecinilor din mahala (îl vedeam flăcău ce nu mai crede în Moși...).

Jurnalul meu geme; în el vor să încapă toate zilele frumoase, toate peripețiile pe care le trăiesc, toate gândurile ascunse de ochii celorlalți, bunicii, mama și tata, frățiorul drag și surioara pe care mi-o doresc. Și sunt atât de fericită, Doamne, încât îmi vine gândul să fac ordine în dulapul cu zestre al bunicii și să rescriu viața lui Remi, să pun mai mult soare în ea!

Pentru că e timpul marilor peripeții!

Lupta pe hârtie, Rafal Olbiński